

Sherwood (pseudoniem): 'Lijf en liefde' (oorspronkelijke versie: 1996) herziene versie: 2015 (Cerebrale Parese/Spasticiteit/ Seksuele problemen/ Emoties/Goed leven/ Afhankelijkheid (ED))

Soort boek/ Ziekte /stijl:

'Maar, vanaf de nacht dat ik in een vurig tongspel verzeild raakte met de vrouw waarvoor ik meer voelde dan de seksuele opwindning, toen werd ik voor de tweede maal in dit leven een spast. Door deze daad kwam ik in nieuwe situatie terecht en voelde me onmogelijk dingen te doen die ik haar wilde geven. (...), mijn zijn werd op de kop gezet omdat ik de beperking ervoer die er altijd was geweest.'

Een prachtig kort verhaal van 19 pagina's waarin Sherwood, geboren met een cerebrale parese, beschrijft hoe impact van zijn eerste seksuele ervaringen en liefde waren ook op andere terreinen van zijn leven. Hoe het hem confronteerde met een leven lang afhankelijk zijn van anderen. Het is allemaal zo goed beschreven, dat je door blijft lezen, terwijl het schrijvende van de situatie er niet minder van wordt.

Korte beschrijving:

Allereerst wordt 'het gedoe' rondom seksualiteit met een handicap duidelijk beschreven en de humoristische manier waarop gereageerd wordt. Zoals bijvoorbeeld in waarschijnlijk een van de meest kwetsbare situaties die je je kunt voorstellen, wanneer twee mensen met seks bezig zijn en een alarm gaat af. Niet alleen hierdoor is dit kleine egodocument een juweeltje, juist door ook te beschrijven wat er dan speelt bij seksualiteit en liefde. Sherwood beschrijft zijn wanhoop over of gevoelens die hij wilde overbrengen wel overkwamen, omdat hij zich niet kon bewegen. Maar ook de opluchting bij het bespreken van wederzijds ongemakkelijk zijn en de moeilijke weg naar het zoeken naar oplossingen.

Sherwood licht toe hoe deze ervaringen niet losstaan van het leven dat hij leidt: hoe hard de lichamelijke afhankelijkheid gevoeld werd, ook op andere terreinen van zijn leven. Het maakte dat hij meer stil bleef staan bij andere momenten in zijn leven waarop hij zorgafhankelijk is. Extra duidelijk wordt dan ook waarom hij schrijft dat hij door de ervaring met Petra voor de tweede keer als spast geboren werd: de afhankelijkheid van de hulpgevende ander, het levenslang vrager zijn, werd op allerlei andere terreinen bevestigd. En dat dat niet makkelijk is, is een understatement. Een indringend, mooi verhaal dat me heeft geraakt.

Wat viel op:

Ik ben blij dat dit verhaal is geschreven en dat de stichting het heeft mogen publiceren. Ik ben nog nergens zo'n mooi en heldere beschrijving van de impact van seksualiteit/affectie/liefde en de vele emoties die daarbij spelen bij iemand die door een lichamelijke handicap binnen het liefdesspel behoorlijk belemmerd is. Machteloosheid, angsten, onzekerheid, gevoelens van tederheid en of al die emoties wel overkomen en nog veel meer. De rake, pure beschrijvingen van hoe deze eerste seksuele ervaringen ook het leven van Sherwood, steeds afhankelijk van hulp, op zijn kop zette, zullen velen met een vergelijkbare handicap herkennen. En daarnaast is het ook gewoon een verhaal dat iedereen hoort te lezen. Want emoties van onzekerheid spelen zeker ook bij lichamelijk 'gezonde mensen'. Leven is om met René Gude te spreken nou eenmaal 'een gedoetje'.

Maar niet voor niets benadrukt Sherwood dat hij door deze ervaring voor de tweede keer in zijn leven spast werd. Dát benadrukken is heel terecht, iets waar we van kunnen leren over situaties waarin mensen zo afhankelijk zijn van een ander. Dus zelf lezen dit boek, mijn taalgebruik schiet tekort.

Citaten:

Pag.10-11: 'Elk genot probeerde ik te beantwoorden, maar ik lag stil. Mijn armen waren vastgezet, gevangen in een spastische dwangbuis lag ik, honderden gedachten suisten door mijn kop, tientallen woorden wilde ik uitspreken, maar ik lag in eenvoud stil.'

Pag.12: 'Zodra ik weer thuis was, hield mijn handicap op met bestaan en was ik weer de 'normale' jongen die ik voor de tongzoen was, alleen bij Petra kwam de pijn omhoog. Maar op een of andere manier verspreidde het zich, het leek of mijn handicap steeds vaker leidde tot bewustwording. Als de taxi weer eens te laat was, stond het huilen me nader dan het lachen, niet om het feit, maar weer werd me duidelijk gemaakt dat ik afhankelijk was. En als ik dan opbelde en aan het lijntje gehouden werd dat de bus er zo aankwam, werd het alleen maar bevestigd omdat ik niets anders kon doen dan de leugenaar te geloven.'

Pag. 13: Soms zag ik mijn handicap als een virus dat zich uitbreidde. Zoals mijn beperking na een poos ook in mijn 'gewone' leven van zich liet horen, zo vrat het zich ook in in onze relatie. De seks was niet zo slecht als ik eerst dacht, na verloop van tijd pasten we het spel aan de mogelijkheden aan dat geen tweederangs alternatief bleek. Maar, waar het eerst afwezig geweest was, daar stak het nu de kop op.'

Pag. 17: 'Maar de dag had de ochtend doen vervagen, de lach was weer verworden tot alleen de noodzakelijke communicatie, de aanraking was alleen met het helpen. Het werd een tamme avond waarop we beiden verloren naar elkaar zwegen die uitmondde in een tweepersoonsbed met ons erin als twee individuen. We kusten elkaar zelfs geen welterusten. De volgende ochtend was de climax van alle ellende. Ze hielp me met beroepsmatige handigheid en zakelijkheid, tijdens het ontbijt zwegen we al kauwend en ik vertikte het om bij het weggaan m'n jas aan te vragen. Ik had van mezelf verloren. Onderweg was het koud en nat, het verlangen naar de zomer dat wij samen tijdens de bevroren nachten in bed koesterden, was door God of een andere sadist ook al vernietigd. Ik kwam thuis, zette de bel aan voor een droge broek en kreeg te horen dat er nog een aantal wachtenden voor me waren. En toen had ik het gehad.'